

ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΟΡΝΟΓΕΡΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΕΙΒΑΔΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Σημειώσεις ενός πορνόγερου

Κάποιος κερατάς έκλεβε στα χαρτιά, όλοι ισχυρίζονταν πως ήταν ταπί, είχαμε παίξει την τελευταία μας παρτίδα, καθόμουν εκεί παρέα με τον φιλαράκο μου τον Ελφ, ο Ελφ είχε ζόρικα παιδικά χρόνια, ήταν καχεκτικός, για χρόνια ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι και πίεζε κάτι λαστιχένιες μπάλες με τις παλάμες του, έκανε τρελή γυμναστική, και μια μέρα σαν σηκώθηκε από κείνο το κρεβάτι ήταν φαρδύς και ψηλός, ήταν ένα μυώδες γελαστό κτήνος που ήθελε να γίνει συγγραφέας, αλλά έγραφε σχεδόν όπως ο Τόμας Γουλφ και, με εξαίρεση τον Ντράιζερ, ο Τόμας Γουλφ ήταν ο χειρότερος Αμερικανός συγγραφέας που είχε γεννηθεί ποτέ, κι έδωσα μια γροθιά στον Ελφ πίσω από τ' αυτί και το μπουκάλι έπεσε από το τραπέζι (είχα διαφωνήσει μαζί του για κάτι που είχε πει) και μόλις ο Ελφ σηκώθηκε βαστούσα το μπουκάλι, καλό σκοτσέζικο ουίσκι, και του έριξα μια και τον πέτυχα ανάμεσα στον λαιμό και το πιγούνι κι εκείνος σωριάστηκε ξανά και πίστεψα πως τον είχα του χεριού μου, μελετούσα Ντοστογιέφσκι και άκουγα Μάλερ στο σκοτάδι και είχα χρόνο να πιω μια γουλιά από το μπουκάλι, το άφησα κάτω, προσποιήθηκα πως πήγα να του ρίξω μια γροθιά με το δεξί και του έριξα μια

δυνατή με το αριστερό χαμηλά στην κοιλιά, κι εκείνος έπεσε πάνω στην ντουλάπα, άγαρμπα, ο καθρέφτης έσπασε, ακούστηκε λες και ήταν σκηνή από κάποια ταινία, έγινε θρύψαλα μεμιάς, και τότε ο Ελφ μού έδωσε μια γροθιά ψηλά στο μέτωπο και προσγειώθηκα προς τα πίσω σε μια καρέκλα κι εκείνη διαλύθηκε σαν να ήταν από άχυρο, φτηνιάρικο έπιπλο, και τότε την είχα άσχημα – τα χέρια μου ήταν μικρά και δεν ήμουν και τόσο καλός στους καβγάδες και δεν είχα ξεμπλέξει μαζί του – και μου όρμησε λες κι ήταν κανένας ψυχάκιας της κακιάς ώρας που ζητούσε να πάρει εκδίκηση και μία στις τρεις γροθιές που μου έριχνε έβρισκε τον στόχο της, αν και δεν ήταν ιδιαίτερα δυνατές, αλλά δεν έλεγε να σταματήσει και όλα τα έπιπλα άρχισαν να σπάνε τριγύρω, γινόταν σαματάς και ήλπιζα να έρθει κάποιος να σταματήσει αυτό τον αγροίκo – η σπιτονοικοκυρά, η αστυνομία, ο Θεός, οποιοσδήποτε, αλλά εκείνος δεν είχε σταματημό και κάποια στιγμή έχασα τις αισθήσεις μου.

Όταν συνήλθα, ο ήλιος βρισκόταν ψηλά κι εγώ βρισκόμουν κάτω από το κρεβάτι. Ανασηκώθηκα και συνειδητοποίησα ότι μπορούσα να σταθώ όρθιος. Μεγάλο κόψιμο κάτω από το πιγούνι. Οι αρθρώσεις των χεριών μου πληγωμένες. Είχα βιώσει και χειρότερους πονοκεφάλους ύστερα από μεθύσι. Είχα ξυπνήσει σε ακόμα χειρότερα μέρη. Σε κάποιο κρατητήριο, ας πούμε; Πιθανόν. Κοίταξα τριγύρω. Ήταν όντως αλήθεια. Τα πάντα ήταν σπασμένα και λερωμένα και είχαν γίνει θρύψαλα, παντού πεταμένα –λάμπες, καρέκλες, ντουλάπα, κρεβάτι, τασάκια–, υπήρχε παντού

αίμα, τίποτα δεν ήταν στη θέση του, όλα είχαν καταστραφεί κι ήταν για πέταμα. Ήπια λίγο νερό κι ύστερα πήγα μέχρι τη συρταριέρα. Ήταν όλα εκεί, δεκαδόλαρα, εικοσαδόλαρα, πεντοδόλαρα, τα χρήματα που έριχνα στο συρτάρι κάθε φορά που σηκωνόμουν για να πάω να κατουρήσω όσο παίζαμε χαρτιά, και θυμήθηκα ότι ο καβγάς είχε ξεκινήσει για τα ΧΡΗΜΑΤΑ. Μάζεψα όλα τα χαρτονομίσματα, τα έβαλα στο πορτοφόλι μου, άνοιξα τη χάρτινη βαλίτσα πάνω στο γειρτό κρεβάτι και άρχισα να βάζω μέσα τα λιγοστά μου κουρέλια: φτηνά πουκάμισα, παλιά παπούτσια με τρύπιες σόλες, σκληρές και βρόμικες κάλτσες, σακουλιασμένα παντελόνια με μπατζάκια έτοιμα να ξηλωθούν, ένα διήγημα που μιλούσε για κάποιον που είχε κολλήσει μουνόψειρες στην Όπερα του Σαν Φρανσίσκο κι ένα ταλαίπωρο λεξικό αγορασμένο σ' ένα από τα ψιλικατζίδικα της αλυσίδας καταστημάτων Θρίφτι – «παλιγγενεσία: η ανακεφαλαίωση προγονικών σταδίων στην εξέλιξη της ζωής».

Το ρολόι λειτουργούσε, το παλιό ξυπνητήρι, δόξα τω Θεώ, πόσες φορές είχα κοιτάξει την ώρα στις εφτάμισι το πρωί όταν ξυπνούσα ύστερα από μεθύσια κι έλεγα, μήπως να πάει να γαμηθεί η δουλειά; ΝΑ ΠΑΕΙ ΝΑ ΓΑΜΗΘΕΙ Η ΔΟΥΛΕΙΑ! Τέλος πάντων, τώρα έδειχνε τέσσερις το απόγευμα. Την ώρα που πήγα να το ακουμπήσω πάνω στα πράγματά μου μέσα στη βαλίτσα –εννοείται, γιατί όχι;– ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα.

ΝΑΙ;

ΚΥΡΙΕ ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ;

ΝΑΙ; ΝΑΙ;

ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΠΩ ΓΙΑ Ν' ΑΛΛΑΞΩ ΤΑ ΣΕΝΤΟΝΙΑ.
ΟΧΙ, ΟΧΙ ΣΗΜΕΡΑ. ΕΙΜΑΙ ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΣΗΜΕΡΑ.
Ω, ΛΥΠΑΜΑΙ ΠΟΛΥ, ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΟΜΩΣ ΝΑ ΜΠΩ ΚΑΙ
Ν' ΑΛΛΑΞΩ ΤΑ ΣΕΝΤΟΝΙΑ. ΚΑΙ ΘΑ ΦΥΓΩ ΑΜΕΣΩΣ.
ΟΧΙ, ΟΧΙ, ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΡΩΣΤΟΣ, ΠΟΛΥ ΑΡΡΩΣΤΟΣ,
ΣΑΣ ΛΕΩ. ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΔΕΙΤΕ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΑΤΑ-
ΣΤΑΣΗ.

Ο διάλογος συνεχίστηκε. Η γυναίκα ήθελε να αλλάξει τα σεντόνια. Εγώ της έλεγα όχι. Εκείνη έλεγε πως ήθελε να αλλάξει τα σεντόνια ξανά και ξανά. Η σπιτονοικοκυρά.

Με την κορμάρα της. Τι κορμί ήταν εκείνο. Τα πάντα πάνω της ούρλιαζαν ΚΟΡΜΙ ΚΟΡΜΙ ΚΟΡΜΙ. Ζούσα εκεί μόλις δύο εβδομάδες. Στο ισόγειο υπήρχε ένα μπαρ. Έρχονταν κάποιοι να με δουν, δεν ήμουν στο δωμάτιο, τους έλεγε εκείνη «είναι κάτω στο μπαρ, πάντα εκεί είναι, στο μπαρ» κι εκείνοι έρχονταν και μου έλεγαν: «Ο Χριστός και η Παναγία, τι κόμματος είναι η σπιτονοικοκυρά σου, ρε συ;».

Εκείνη όμως ήταν λευκή και εύσωμη και της άρεσαν οι Φιλιππινέζοι, εκείνοι οι Φιλιππινέζοι, δικέ μου, της έκαναν κόλπα, κόλπα που κανένας από τους λευκούς δεν είχε ποτέ ονειρευτεί, ούτε καν εγώ· κι εκείνοι οι Φιλιππινέζοι δεν είναι πια εδώ, με τα λοξά χαμηλωμένα τους πλατύγυρα καπέλα στο στίλ του Τζορτζ Ραφτ και με βάτες στους ώμους· ήταν οι πιο μοδάτοι απ' όλους, οι μαχαιροβγάλτες, με τα ψηλοτάκουνα δερμάτινα παπούτσια, με τα γλοιώδη καταχθόνια πρόσωπα – πού να βρίσκονται τώρα;

Τέλος πάντων, δεν υπήρχε τίποτα να πω κι έμεινα εκεί καθισμένος για ώρες, παλαβωμένος, νευρικός, τα δόντια

μου χτυπούσαν απ' τον φόβο, τα είχα χρειαστεί, καθόμουν εκεί με τα 450 δολάρια που είχα κερδίσει εύκολα και δεν μπορούσα ν' αγοράσω ούτε μια μπίρα. Περίμενα να έρθει το σκοτάδι, το σκοτάδι, όχι ο θάνατος. Ήθελα να φύγω από εκεί μέσα. Έπρεπε να το ρισκάρω. Κάποια στιγμή αναθάρρεψα. Άνοιξα λιγάκι την πόρτα, με την αλυσίδα ακόμη ασφαλισμένη, και είδα έναν πιθηκομούρη Φιλιππινέζο να βαστάει ένα σφυρί. Μόλις άνοιξα την πόρτα, ανασήκωσε το σφυρί και χαμογέλασε. Όταν έκλεισα την πόρτα, έβγαλε τα καρφιά από το στόμα του και έκανε πως κάρφωνε μ' αυτά τη μοκέτα της σκάλας που οδηγούσε στο ισόγειο και στη μοναδική πόρτα του κτιρίου. Δεν ξέρω πόσον καιρό συνέβαινε αυτό το πράγμα. Πάντα το ίδιο. Κάθε φορά που άνοιγα την πόρτα τον έβλεπα να σηκώνει το σφυρί και να χαμογελάει. Ο *σκατοπιθηκομούρης*! Ακριβώς εκεί στην κορυφή της σκάλας. Είχε αρχίσει να μου στρίβει. Ήμουν ιδρωμένος, βρομούσα, έκανα κύκλους μες στο δωμάτιο ξανά και ξανά, μες στο κεφάλι μου ριπές από φωτεινές λάμπες. Στ' αλήθεια πίστεψα ότι θα χάσω τα λογικά μου. Πήγα και πήρα τη βαλίτσα. Δεν ήταν βαριά. Μόνο τα παλιόρουχά μου είχε μέσα. Μετά πήρα τη γραφομηχανή. Φορητή, μεταλλική, την είχα δανειστεί από τη γυναίκα ενός τύπου που ήταν κάποτε φίλος μου και δεν την επέστρεψα ποτέ. Μου άρεσε η στιβαρή μεταλλική της αίσθηση: Ήταν γκρίζα, χαμηλή, βαριά, ζόρικη, απέριττη. Με τα μάτια μου δεκατέσσερα, απασφάλισα την αλυσίδα της πόρτας και με τη βαλίτσα στο ένα χέρι και την κλεμμένη γραφομηχανή στο άλλο βγήκα σαν βολίδα από το δωμάτιο, ενώ δεν είχε

ακόμη ξημερώσει, άκουσα το πάτωμα να τρίζει, ήμουν καταδικασμένος.

ΕΪ! ΓΙΑ ΠΟΥ ΤΟ ΄ΒΑΛΕΣ;

Ο μικρόσωμος πιθηκομούρης πήγε να σηκώσει το ένα του πόδι, σήκωσε το σφυρί, και δεν χρειαζόμουν τίποτ' άλλο – αρκούσε εκείνη η ηλεκτρική λάμψη πάνω στο σφυρί – είχα τη βαλίτσα στο αριστερό χέρι, τη φορητή μεταλλική γραφομηχανή στο δεξί, εκείνος βρισκόταν στην πιο κατάλληλη θέση, γονατισμένος μπροστά μου, και τον χτύπησα με τρομερή ακρίβεια και κάμποσο θυμό, με την επίπεδη, βαριά και σκληρή πλευρά της, βάζοντας μεγάλη δύναμη, τραυματίζοντας το κεφάλι του στο πλάι, το κρανίο του, τον κρόταφό του, την ύπαρξή του.

Ήταν σαν να έπεσε αστραπή και κεραυνός, αμέσως μετά ακολούθησε σιγή. Βγήκα έξω, ξαφνικά βρισκόμουν στο πεζοδρόμιο, είχα κατέβει όλη εκείνη τη σκάλα χωρίς να το συνειδητοποιήσω. Ήμουν τυχερός, υπήρχε ένα κίτρινο ταξί.

ΤΑΞΙ!

Μπήκα μέσα. ΣΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟ ΓΙΟΥΝΙΟΝ.

Ήταν ωραία, ο απαλός ήχος από τα λάστιχα του αυτοκινήτου που κυλούσαν μέσα στην πρωινή αύρα. ΟΧΙ, ΠΕΡΙΜΕΝΕ, του είπα. ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟ ΤΩΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ.

ΠΟΙΟ ΕΙΝ' ΤΟ ΘΕΜΑ ΣΟΥ, ΡΕ ΦΙΛΕ; με ρώτησε ο ταξιτζής.

ΜΟΛΙΣ ΣΚΟΤΩΣΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ.

ΚΑΘΑΡΙΣΕΣ ΤΟΝ ΓΕΡΟ ΣΟΥ;

ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ ΤΟΝ ΕΧΕΙΣ ΑΚΟΥΣΤΑ;
ΕΝΝΟΕΙΤΑΙ.

ΤΟΤΕ ΠΗΓΑΙΝΕ ΜΕ ΣΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟ ΤΩΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ.

Άραξα στον σταθμό για καμιά ώρα περιμένοντας το λεωφορείο για τη Νέα Ορλεάνη. Αναρωτιόμουν αν είχα σκοτώσει εκείνο τον άνθρωπο. Κάποια στιγμή έφτασε το λεωφορείο, ανέβηκα κρατώντας τη γραφομηχανή και τη βαλίτσα, σφήνωσα τη γραφομηχανή στη σχάρα πάνω απ' το κεφάλι μου, δεν ήθελα να μου πέσει αυτό το πράγμα στο κεφάλι. Η διαδρομή ήταν μεγάλη και ήπια κάμποσο και πέρασα ωραία για λίγο με μια κοκκινομάλλα από το Φορτ Γουόρθ. Κατέβηκα μαζί της στο Γουόρθ, εκείνη όμως ζούσε με τη μητέρα της και έπρεπε να βρω ένα δωμάτιο, και κατά λάθος έπιασα δωμάτιο σ' ένα μπουρδέλο. Όλη νύχτα άκουγα γυναίκες να ξεφωνίζουν: «Ει! Δεν πρόκειται να με γαμήσεις μ' ΑΥΤΟ το πράγμα ΟΣΑ λεφτά και να μου δώσεις!». Τα καζανάκια στις τουαλέτες τραβιόντουσαν όλη νύχτα. Οι πόρτες άνοιγαν και έκλειναν.

Η κοκκινομάλλα ήταν καλή και αθώα ή το έπαιζε πως για να βρει καλόν άντρα. Όπως και να 'χει, έφυγα από την πόλη χωρίς να την κουτουπώσω. Κάποια στιγμή έφτασα στη Νέα Ορλεάνη.

Ο Ελφ όμως, τον θυμάσαι; Ο τύπος με τον οποίο τσακώθηκα μες στο δωμάτιό μου. Αυτός, λοιπόν, σκοτώθηκε στη διάρκεια του πολέμου από ριπές πολυβόλου. Άκουσα πως είχε μείνει για καιρό στο κρεβάτι, τρεις ή τέσσερις εβδομάδες προτού τα τινάξει. Και το *πιο παράξενο* απ' όλα ήταν πως μου είχε πει, όχι, με είχε *ρωτήσει*: «Φαντάζεσαι

κάποιος ΗΛΙΘΙΟΣ μαλάκας ν' αρπάξει ένα πολυβόλο και να με κάνει κομμάτια;».

«Τότε θα φταις εσύ».

«Εσύ, πάντως, δεν πρόκειται να σκοτωθείς από κανένα γαμημένο πυροβόλο».

«Και βέβαια δεν πρόκειται, δικέ μου. Εκτός κι αν το κρατάει ο Θεός Σαμ».

«Μη μου λες μαλακίες! Το ξέρω ότι την αγαπάς την πατρίδα σου. Το βλέπω στα μάτια σου. Την αγαπάς, την αγαπάς πραγματικά!»

Τότε ήταν που τον χτύπησα για πρώτη φορά.

Ύστερα απ' αυτό την ξέρεις τη συνέχεια.

Όταν έφτασα στη Νέα Ορλεάνη, βεβαιώθηκα πως δεν έπιασα δωμάτιο σε κανένα μπουρδέλο, αν και ολόκληρη η πόλη έμοιαζε με τέτοιο.

Είχαμε αράξει στο γραφείο αφότου είχαμε χάσει άλλο ένα από εκείνα τα ματς 7 προς 1 και βρισκόμασταν στη μέση της σεζόν και την είχαμε κάτσει τη βάρκα, είχαμε φάει μια 25άρα πριν προλάβουμε να καταλάβουμε τι συνέβη και ήξερα πως ήταν η τελευταία σεζόν που θα ήμουν προπονητής στην ομάδα των Μπλουζ. Ο καλύτερος ρίπτης μας είχε μέσο όρο 243 και ο καλύτερος δρομέας μας είχε 6, ο καλύτερος λήπτης έπιανε από 7 ως 10, με μέσο όρο 3,95. Ο γερο-Χέντερσον έβγαλε ένα μπουκάλι από το συρτάρι του γραφείου, έβαλε ούισκι στο ποτήρι του και μου πάσαρε το μπουκάλι.

«Σαν να μην έφτανε αυτό» είπε ο Χέντερσον «κόλλησα και μουνόψειρες πριν από κάνα δυο εβδομάδες».

«Χριστέ μου, λυπάμαι, αφεντικό».

«Δεν θα είμαι για πολύ ακόμα το αφεντικό σου».

«Το ξέρω. Δεν υπάρχει όμως προπονητής στο μπέιζμπολ που να μπορεί να γλιτώσει αυτούς τους μπεκρήδες από την τελευταία θέση» του είπα, αδειάζοντας μονορούφι το ένα τρίτο από το μπουκάλι.

«Κι ακόμα χειρότερα» είπε ο Χέντερσον «νομίζω πως τις μουνόψειρες τις κόλλησα από τη γυναίκα μου».

Δεν ήξερα αν έπρεπε να γελάσω ή να κλάψω, γι' αυτό κι έμεινα σιωπηλός.

Ακούστηκε ένα πολύ ελαφρύ χτύπημα στην πόρτα του γραφείου κι ύστερα άνοιξε. Μπροστά μας στάθηκε ένας ψυχάκις που είχε κολλήσει στην πλάτη του χάρτινα φτερά.

Ήταν ένας νεαρός γύρω στα δεκαοχτώ. «Ήρθα για να βοηθήσω τον σύλλογο» είπε.

Είχε εκείνα τα μεγάλα χάρτινα φτερά. Ψυχάκις με τα όλα του. Το σακάκι του ήταν γεμάτο τρύπες. Τα φτερά τα είχε κολλημένα στην πλάτη. Ή καρφισωμένα ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων.

«Άκου» είπε ο Χέντερσον «τσακίσου και φύγε αποδώ μέσα! Μας φτάνει το ρεζιλίκι μας στο γήπεδο, δεν χρειαζόμαστε κι άλλο. Αρκετά γέλασαν όλοι μαζί μας. Λοιπόν, ξεκουμπίσου αμέσως αποδώ μέσα!».

Ο νεαρός άπλωσε το χέρι του, ήπιε μια γουλιά απ' το μπουκάλι, κάθισε και είπε: «Κύριε Χέντερσον, είμαι η απάντηση στις προσευχές σου».

«Νεαρέ» είπε ο Χέντερσον «είσαι πολύ μικρός για να το πίνεις αυτό το πράγμα».

«Είμαι μεγαλύτερος απ' όσο δείχνω» είπε ο νεαρός.

«Κι εγώ έχω κάτι που θα σε κάνει λιγάκι μεγαλύτερο!» είπε ο Χέντερσον και πάτησε ένα μικρό κουμπί κάτω από το γραφείο του. Αυτό σήμαινε ότι κάλεσε τον Μπουλ Κρόν-καϊτ. Δεν λέω ότι ο Μπουλ σκότωσε ποτέ κανέναν, αλλά θα είναι θαύμα αν καταφέρεις έστω και να στέκεσαι στα πόδια σου όταν ξεμπερδέψει μαζί σου. Ο Μπουλ έφτασε σχεδόν αμέσως, παρασύροντας μαζί του έναν από τους μεντεσέδες της πόρτας.

«ΠΟΙΟΝ από τους δύο, αφεντικό;» τον ρώτησε, τινάζοντας απότομα τα μακριά σπαστικά του δάχτυλα ενώ έψαχνε με το βλέμμα του μέσα στον χώρο.

«Το ρεμάλι με τα χάρτινα φτερά» του είπε ο Χέντερσον.

Ο Μπουλ άνοιξε το βήμα του.

«Μη μ' αγγίζεις» είπε το ρεμάλι με τα χάρτινα φτερά.

Ο Μπουλ τού χίμηξε και, MARTYΣ ΜΟΥ Ο ΘΕΟΣ, το ρεμάλι άρχισε να ΠΕΤΑΕΙ! Φτερούγιζε μέσα στον χώρο, αγγίζοντας σχεδόν το ταβάνι. Ο Χέντερσον κι εγώ κάναμε να αρπάξουμε το μπουκάλι, αλλά ο γέρος ήταν πιο γρήγορος από μένα. Ο Μπουλ έπεσε στα γόνατα:

«ΟΥΡΑΝΙΕ ΠΑΤΕΡΑ, ΛΥΠΗΣΟΥ ΜΕ! ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ! ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ!».

«Μην είσαι γελοίος!» είπε ο άγγελος, εξακολουθώντας να φτερουγίζει τριγύρω, «δεν είμαι άγγελος. Το μόνο που θέλω είναι να βοηθήσω την ομάδα των Μπλουζ. Είμαι οπαδός τους από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου».

«Εντάξει. Κατέβα. Να το συζητήσουμε το πράγμα» είπε ο Χέντερσον.

Ο άγγελος ή ό,τι ήταν, τέλος πάντων, κατέβηκε χαμηλότερα και προσγειώθηκε σε μια καρέκλα. Ο Μπουλ τού έβγαλε αμέσως τα παπούτσια και τις κάλτσες ή ό,τι φορούσε ο άγγελος, τέλος πάντων, και άρχισε να του φιλάει τα πόδια.

Ο Χέντερσον έσκυψε και με σκέτη αηδία έφτυσε τον Μπουλ στο πρόσωπο: «Άντε γαμήσου, ηλίθιε, χαϊβάνι! Δεν υπάρχει τίποτα πιο σιχαμερό από ένα τέτοιο άθλιο μελόδραμα!».

Ο Μπουλ σκούπισε το πρόσωπό του και αποχώρησε αμίλητος.

Ο Χέντερσον άρχισε να ψάχνει στα συρτάρια του.

«Σκατά, είχα την εντύπωση ότι μου είχαν μείνει κάμποσα συμβόλαια εδώ μέσα!»

Στο μεταξύ, ενώ έψαχνε για να βρει κανένα συμβόλαιο, ανακάλυψε άλλο ένα μπουκάλι και το άνοιξε. Καθώς έскиζε το σελοφάν γύρω από το καπάκι, κοίταξε τον νεαρό.

«Για πες μου, είσαι καλός στην απόκρουση, στην εσωτερική ζώνη, στην εξωτερική; Ξέρεις από γυριστές μπαλιές;»

«Δεν ξέρω την τύφλα μου» είπε ο νεαρός με τα φτερά. «Ήμουν κρυμμένος. Το μόνο που γνωρίζω είναι ό,τι διάβασα στις εφημερίδες και είδα στην τηλεόραση, αλλά ήμουν οπαδός των Μπλουζ από πάντα και σε λυπήθηκα αυτή τη σεζόν».

«Κρυβόσουν; Πού; Ένας άνθρωπος με φτερά δεν μπορεί

να μείνει κρυμμένος στο Μπρονξ ούτε μέσα σε ασανσέρ!
Ποιο είναι το κόλπο σου; Πώς τα κατάφερες;»

«Κύριε Χέντερσον, δεν θέλω να σας κουράσω με λεπτομέρειες».

«Δεν μου είπες, πώς σε λένε, μικρέ;»

«Τζίμι. Τζίμι Κρίσπιν. Τζέι Σι για συντομία».

«Ρε μικρέ, τι κάθεται και μου τσαμπουνάς; Για μαλάκες ψάχνεις;»

«Ω, όχι, κύριε Χέντερσον».

«Καλά τότε, ας δώσουμε τα χέρια!»

Έκαναν χειραψία.

«Διάολε, τα χέρια σου είναι ΠΑΓΩΜΕΝΑ! Πότε έφαγες τελευταία φορά;»

«Έφαγα κάμποσες τηγανητές πατάτες με κοτόπουλο κι ήπια και μια μπίρα γύρω στις τέσσερις το απόγευμα».

«Βάλε ένα ποτό να πιεις, μικρέ».

Ο Χέντερσον γύρισε προς το μέρος μου. «Μπέιλι;»

«Ναι;»

«Θέλω όλα τα ζωντόβολα της ομάδας συγκεντρωμένα αύριο το πρωί στις δέκα στο γήπεδο. Να μη λείψει κανένας. Νομίζω ότι έχουμε να κάνουμε με το φοβερότερο πράγμα που συνέβη μετά την ατομική βόμβα. Ας φύγουμε όλοι τώρα αποδώ μέσα να πάμε για ύπνο. Εσύ, μικρέ, έχεις κάπου να κοιμηθείς;»

«Βέβαια» είπε ο Τζέι Σι, μετά άνοιξε τα φτερά του και έφυγε πετώντας από τη σκάλα, αφήνοντάς μας μόνους εκεί πέρα.

* * *

Ο Τσαρλς Μπουκόβσκι είναι ο μεγαλύτερος ποιητής της Αμερικής.

Jean Genet, συγγραφέας

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΟΡΝΟΓΕΡΟΥ

Οι *Σημειώσεις ενός πορνόγερου* άρχισαν να δημοσιεύονται τον Μάιο του 1967 στην εναλλακτική εφημερίδα του Λος Άντζελες *Open City* και πολύ γρήγορα έκαναν τον συγγραφέα τους διάσημο σε όλον τον κόσμο. Είναι η αυτοβιογραφία σε συνέχειες ενός ανθρώπου που ζει επικίνδυνα – κάθε πρόταση που χαράζει ο Μπουκόβσκι πάνω στο χαρτί μπορεί να είναι η τελευταία του. Ο συγγραφέας υπήρξε για χρόνια ο λυρικός αφηγητής της λογοτεχνίας του περιθωρίου. Ασυνήθιστα πνευματώδης και συχνά με έναν παραμυθένιο ρεαλισμό, επιθετικός και βωμολόχος, περιγράφει την άλλη πλευρά του αμερικάνικου τρόπου ζωής, αυτήν που οδηγεί από το Αμερικάνικο Όνειρο στον Αμερικάνικο Εφιάλτη.

Κάθε αράδα του Μπουκόβσκι, μολυσμένη από τον τρόμο του αμερικάνικου εφιάλτη, αρθρώνει τον φόβο και την αγωνία ενός περιθωρίου που δεν είναι πια μειοψηφία, αλλά περιλαμβάνει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους.

Henry Miller, συγγραφέας

ISBN: 978-618-03-3210-0

9 786180 332100

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83210

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book